

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Asan/7/2017
Identifikačné číslo spisu: 8016200380
Dátum vydania rozhodnutia: 23.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8016200380.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci žalobcu: JUDr. C., advokát, so sídlom v D., A., proti žalovanej: Slovenská advokátska komora, so sídlom v Bratislave, Kolárska č. 4, IČO: 30 795 141, právne zastúpená: JUDr. Evou Bušovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Tobrucká č. 6, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej z 15. júna 2015, sp.zn.: III.ODS 7/15:2697/2013, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 21. decembra 2016, č.k. 6S/17/2016-56, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 21. decembra 2016, č.k. 6S/17/2016-56, m e n í tak, že rozhodnutie žalovanej z 15. júna 2015, sp.zn.: III.ODS 7/15:2697/2013, z r u š u j e a vec jej v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalobca m á n á r o k na náhradu trov konania na krajskom súde a kasačnom súde voči žalovanej v rozsahu 100%.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom z 21. decembra 2016, č.k. 6S/17/2016-56, podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (zákon č. 162/2015 Z.z.; ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej z 15. júna 2015, sp.zn.: III.ODS 7/15:2697/2013, ktorým žalovaná ako príslušný orgán postupom podľa § 59 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 586/2003 Z.z.“) s použitím § 35 písm. c/ Disciplinárneho poriadku rozhodnutie VI. disciplinárneho senátu Slovenskej advokátskej komory z 25. marca 2015, DS VI.-96/12:1391/2012 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) zmenil vo výroku o disciplinárnom opatrení tak, že na nezmenenom skutkovom základe uložil disciplinárne obvinenému advokátovi JUDr. C. podľa § 56 ods. 2 písm. c/ zákona č. 586/2003 Z.z. disciplinárne opatrenie - peňažnú pokutu vo výške 675,40 €, ktorú bol povinný uhradiť do 15 dní od právoplatnosti

rozhodnutia na účet Slovenskej advokátskej komory. Zároveň mu bola podľa § 57 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z.z. uložená povinnosť zaplatiť paušálne trovy konania vo výške 380,- €, a to do 15 dní odo dňa právoplatnosti na účet Slovenskej advokátskej komory.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení § 18 ods. 4, § 56 ods. 1 a 4 zákona č. 586/2003 Z.z., § 11 ods. 2 veta druhá, § 13 Advokátskeho poriadku, § 18 ods. 7 Disciplinárneho poriadku ako aj ustanovení SSP a dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná, lebo rozhodnutie a postup žalovanej je v súlade so zákonom.

3. V odôvodnení rozsudku krajský súd konštatoval, že správnymi orgánmi zhromaždené dôkazy jednoznačne potvrdzujú skutkový stav, ktorý bol zistený v disciplinárnom konaní. Podstata disciplinárneho previnenia žalobcu spočívala v tom, že po prevzatí právneho zastupovania sťažovateľa T. H. dňa 14. septembra 2010 na účel vymoženia jeho pohľadávky voči dlžníkovi I. W. vo výške 2 000,- € v presne nezistenom čase od konca februára 2012 prevzal žalobca sumu 1 500,- € pre sťažovateľa a tieto sťažovateľovi vydal až 5. apríla 2012 a vec s klientom - sťažovateľom písomne finančne nevysporiadal. Doplneným dokazovaním tiež bolo zistené, že žalobca prevzal od dlžníka sumu 1 500,- € dňa 11. marca 2012 (príjmový doklad predložil žalobca do disciplinárneho spisu). V súvislosti s námietkou, že žalobca prijal sumu 1 500,- € v presne stanovenom termíne 11. marca 2012 a nie „v nezistenom čase“ tak ako to konštatoval správny orgán vo svojom rozhodnutí sa stotožnil s názorom správneho orgánu, podľa ktorého obžalovacia zásada podľa ktorej súd môže rozhodnúť len o skutku, ktorý je uvedený v žalobnom návrhu neznamená, že medzi skutkom, ktorý je uvedený v žalobnom návrhu a skutkom uvedeným v rozsudku musí byť úplná zhoda. Od skutku je nutné odlišovať jeho popis, ktorý musí obsahovať tie skutkové okolnosti, ktoré sú právne významné z hľadiska naplnenia jednotlivých znakov skutkovej podstaty stíhaného trestného činu. Je nepochybné, že suma 1 500,- € bola dlžníkom sťažovateľa žalobcovi uhradená dňa 11. marca 2012. Žalobca sám uviedol, že prijaté peniaze na záver pracovného dňa nenašiel o čom informoval aj sťažovateľa, ktorému peniaze vyplatil až dňa 5. apríla 2012 na sťažovateľov pokyn jeho matke. Vo veci finančného vysporiadania tiež disciplinárny senát správne uzavrel, že uzavretie dohody o finančnom vysporiadaní nemožno považovať za riadne splnenie povinnosti podľa § 13 Advokátskeho poriadku. V samotnej dohode o finančnom vysporiadaní je len konštatovanie, že dlžník uhradil sťažovateľovi sumu 500,- €, zvyšok dlhu (1 500,- €) prevzal žalobca a dňa 5. apríla 2015 túto sumu vyplatil matke sťažovateľa, ktorá prijatie sumy potvrdila svojim podpisom. Za finančné vysporiadanie je možné považovať len riadne písomné vyúčtovanie právneho zastúpenia, ktoré musí byť vykonané bezodkladne po skončení zastúpenia. K splneniu uvedenej povinnosti v tomto prípade nedošlo a túto skutočnosť nepriamo potvrdil aj žalobca. Napokon disciplinárny senát mal za preukázanú aj skutočnosť, že žalobca vopred neinformoval sťažovateľa - klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby o výške odmeny za jeden úkon právnej služby. V tomto prípade bolo dôkazné bremeno na žalobcovi, ktorý ho neuniesol a nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by vyvrátil obvinenie za tento skutok v dôsledku čoho sa potvrdila sťažnosť sťažovateľa.

4. Námietku žalobcu, že mu disciplinárny senát neumožnil riadne sa brániť v disciplinárnom konaní, keď 15. decembra 2015 konal v jeho neprítomnosti, vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú. Uviedol, že z obsahu administratívneho spisu žalovanej vyplýva, že žalobca sa ani na jedno pojednávanie nedostavil. Disciplinárne pojednávanie vo veci žalobcu bolo až šesťkrát odročené, a to väčšinou z dôvodu ospravedlnenia sa žalobcu. Keďže VI. Disciplinárny senát Slovenskej advokátskej komory vykonal podrobné dokazovanie vo veci a riadne zistil skutkový stav, III. Odvolací disciplinárny senát dokazovanie vyhodnotil ako dostatočné a preto konal v zmysle § 18 ods. 7 Disciplinárneho poriadku v neprítomnosti žalobcu. Žalobcovi nebolo upreté právo zúčastniť sa na disciplinárnom konaní garantovanom Disciplinárnym poriadkom.

5. Uzavrel, že žalovaná sa v napadnutom rozhodnutí vysporiadala so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu. Dostatočne a v potrebnom rozsahu bol zistený skutkový stav a bol správne právne posúdený. Rozhodnutie bolo vydané v medziach logickej správnej úvahy; bolo tiež náležité a zrozumiteľne odôvodnené.

6. Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd žalobu podľa § 190 SSP ako nedôvodnú zamietol.

7. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 168 SSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keď žalobca bol v konaní neúspešný a od žalobcu nemožno spravodlivo žiadať, aby nahradil trovy vzniknuté žalovanej tým, že žalovaná udelila plnú moc advokátovi, keďže obhajovať na správnom súde ňou vydané rozhodnutie predstavuje samozrejmu súčasť jej povinností plynúcich zo zákona č. 586/2003 Z.z. a jej vnútorných predpisov. Slovenská advokátska komora (žalovaná) je samosprávna stavovská organizácia združujúca všetkých advokátov zapísaných v zozname advokátov vedenom komorou (§ 66 ods. 2 zákona).

II.

8. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

9. Namietal nesprávne právne posúdenie veci zo strany krajského súdu. Žalobca predložil písomné dôkazy, ktoré svedčia o nepravdivosti tvrdení sťažovateľa (exklient). Konkrétne sa jednalo o Dohodu o finančnom vysporiadaní z 11. marca 2012, Splnomocnenie sťažovateľa udelené matke S. H. z 2. apríla 2012 a Dohodu o finančnom vysporiadaní medzi žalobcom a sťažovateľom s konštatovaním, že strany prehlasujú, že týmto finančným vysporiadaním nemajú navzájom voči protistrane žiadne iné záväzky ani pohľadávky, čo potvrdzujú svojimi podpismi.

10. V ďalšej časti namietal tú skutočnosť, že žalovaná rozhodla o disciplinárnom previnení na zasadnutí dňa 15. decembra 2015 napriek tomu, že dňa 8. decembra 2015 žalobca požiadaval o odročenie disciplinárneho konania z dôvodu, že dňa 15. decembra 2015 bol predvolaný na pojednávanie Okresného súdu Bardejov (sp.zn. 3C/112/2009) s tým, že klient požiadavku žalobcu o odročenie súdneho pojednávania 3C/112/2009 odmietol.

11. Žalobca tiež namietal, že žalovaná vydala rozhodnutie dňa 15. júna 2015, pričom disciplinárne konanie sa uskutočnilo až 15. decembra 2015.

12. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie, alebo rozsudok zmenil a vyhovel v plnom rozsahu návrhu žalobcu.

III.

13. Žalovaná sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu nevyjadрила.

IV.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné postupom podľa § 462 ods. 2 SSP zmeniť.

15. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

16. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

17. Podľa § 135 ods. 1 SSP na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy.

18. Podľa § 194 ods. 1 SSP správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie.

19. Podľa § 195 SSP správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak

a) zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci alebo skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu,

b) ide o skúmanie otázky zániku zodpovednosti za priestupok, uplynutia prekluzívnej lehoty alebo premlčacej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodit' zodpovednosť za iný správny delikt alebo za iné podobné protiprávne konanie,

c) ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie,

d) ide o dodržanie zásad ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť aj na ukladanie sankcií v rámci správneho trestania,

e) ide o skúmanie, či uložený druh sankcie a jej výška nevybočili z rozsahu správnej úvahy orgánu verejnej správy.

20. Podľa § 197 SSP správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, môže doplniť dokazovanie vykonané orgánom verejnej správy, a to aj na návrh účastníka konania, ktorým však nie je viazaný.

21. Podľa § 194 ods. 2 SSP, ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

22. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

23. Predmetom kasačného konania v preskúmvanej veci je posúdenie správnosti rozsudku krajského súdu, ktorým krajský súd postupom podľa § 190 SSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej z 15. júna 2015, sp.zn.: III.ODS 7/15:2697/2013, ktorým žalovaná prvostupňové rozhodnutie vo výroku o disciplinárnom opatrení zmenila tak, že na nezmenenom skutkovom základe uložila žalobcovi ako disciplinárne obvinenému podľa § 56 ods. 2 písm. c/ zákona č. 586/2003 Z.z. disciplinárne opatrenie - peňažnú pokutu vo výške 675,40 €. Zároveň mu bola podľa § 57 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z.z. uložená povinnosť zaplatiť paušálne trovy konania vo výške 380,- €.

24. Pre úplnosť najvyšší súd uvádza, že prvostupňovým rozhodnutím VI. Disciplinárny senát Slovenskej advokátskej komory podľa § 21 ods. 2 písm. c/ v spojení s § 25 písm. b/ Disciplinárneho poriadku Slovenskej advokátskej komory žalobcu

- oslobodil za skutok uvedený v návrhu na začatie disciplinárneho konania a založený na tom, že tvrdil klientovi na jeho výzvu z 19. marca 2012 o vydanie finančných prostriedkov účelovo viazaných pre klienta, že ich stratil, čím sa mal dopustiť disciplinárneho previnenia podľa § 56 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z., pretože porušil povinnosti advokáta uložené mu v § 18 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z.z., pretože skutok nie je disciplinárnym previnením

- uznal za vinného, keď

i. po prevzatí právneho zastupovania sťažovateľa T. H. dňa 14. septembra 2010 za účelom vymozenia jeho pohľadávky voči dlžníkovi I. W. vo výške 2 000,- € v presne nezistenom čase do konca februára 2012 prevzal od dlžníka 1 500,- € pre sťažovateľa, ktoré žalobca sťažovateľovi vydal až 5. apríla 2012 a vec s klientom - sťažovateľom písomne finančne nevysporiadal,

ii. neinformoval klienta pred vykonaním úkonu o hodnote úkonu právnej služby, čím sa dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 56 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z., pretože porušil povinnosti advokáta uložené mu v ustanovení

- a) § 13 Advokátskeho poriadku, podľa ktorého je advokát povinný po skončení zastúpenia bez zbytočného odkladu s klientom písomne vec finančne usporiadať,
- b) § 11 ods. 2 Advokátskeho poriadku, podľa ktorého advokát musí bezodkladne poukázať peniaze oprávnenej osobe, v prospech ktorej boli účelovo viazané (obe pod al. i),
- c) § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z.z., podľa ktorého je advokát povinný v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby, o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu (pod al. ii).

25. Za disciplinárne previnenie bolo disciplinárne obvinenému uložené podľa § 56 ods. 2 písm. c/ zákona č. 586/2003 Z.z. disciplinárne opatrenie - peňažná pokuta vo výške 760,- € a zároveň podľa § 57 ods. 5 menovaného zákona uložená povinnosť zaplatiť Slovenskej advokátskej komore paušálne trovy konania vo výške 380,- €.

26. Podľa § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z.z. advokát je povinný v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby, o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, inak mu odmena nepatrí. To neplatí v prípade, ak je potrebné úkon právnej služby vykonať bezodkladne.

27. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z. disciplinárnym previnením advokáta, euroadvokáta, zahraničného advokáta a medzinárodného advokáta alebo advokátskeho koncipienta je zavinené porušenie povinnosti vyplývajúcej z tohto zákona alebo z predpisu komory.

28. Podľa § 56 ods. 2 písm. c/ zákona č. 586/2003 Z.z., za disciplinárne previnenie možno uložiť ako disciplinárne opatrenie peňažnú pokutu až do výšky stonásobku minimálnej mesačnej mzdy ustanovenej osobitným predpisom; 16)

29. Podľa § 11 ods. 2 Advokátskeho poriadku, advokát nesmie na úhradu svojej pohľadávky pozostávajúcej z odmeny za právne služby, náhrady hotových výdavkov a náhrady za stratu času použiť peniaze klienta alebo tretej osoby, ktoré boli účelovo viazané. Musí ich bezodkladne poukázať oprávnenej osobe.

30. Podľa § 13 Advokátskeho poriadku, po skončení zastúpenia je advokát povinný bez zbytočného odkladu vec s klientom písomne finančne vysporiadať a vrátiť mu všetky doklady, ktoré mu zveril, alebo ktoré v mene klienta počas zastupovania prevzal; povinnosť sa nevzťahuje na vzájomnú elektronickú komunikáciu a považuje sa za splnenú, ak je preukázané, že klient opakovane neposkytol súčinnosť. Vrátenie dokladov zverených klientom nesmie byť viazané na uhradenie odmeny za poskytovanie právnych služieb.

31. Podľa § 21 ods. 1 Disciplinárneho poriadku, senát môže rozhodnúť iba o skutku, ktorý je uvedený v návrhu.

32. Podľa § 21 ods. 3 Disciplinárneho poriadku, rozhodnutie obsahuje označenie senátu, o rozhodnutie ktorého ide, mená a priezviská členov senátu, ktorí sa na rozhodovaní zúčastnili, dátum a miesto vyhlásenia rozhodnutia, výrok rozhodnutia s uvedením zákonných ustanovení, ktoré sa použili, odôvodnenie, ak zákon neustanovuje niečo iné a poučenie o opravnom prostriedku. Výrok, ktorým sa disciplinárne obvinený uznáva za vinného, alebo ktorým sa spod disciplinárneho návrhu oslobodzuje, musí presne označovať disciplinárne previnenie (skutok), ktorého sa výrok týka, a to nielen zákonným pomenovaním a s uvedením právnej kvalifikácie, ale aj s uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne aj s uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako aj výrok o disciplinárnom opatrení a náhrade trov disciplinárneho konania.

33. Podľa § 26 ods. 2 Disciplinárneho poriadku, pri ukladaní disciplinárneho opatrenia senát prihliadne na závažnosť previnenia, na okolnosti, za ktorých bolo spáchané, na osobu disciplinárne obvineného a na jeho osobné a rodinné pomery.

34. Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu a konania mu predchádzajúceho najvyšší súd dospel k záveru, že krajský súd v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia a postupu žalovanej náležite nepostupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v prvej a druhej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku citovaných vyššie, keď dospel k právnomu záveru o zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovanej, s ktorým sa najvyšší súd nemohol stotožniť.

35. V prvom rade najvyšší súd uvádza, že v predmetnej veci sa jedná o správny delikt, konkrétne o správny disciplinárny delikt člena organizácie záujmovej a stavovskej samosprávy (advokátska komora). Preto jednou zo skutočností, na ktoré musí správny súd v konaní o správnej žalobe vo veciach správneho trestania prihliadať z úradnej povinnosti - ex offio (teda bez ohľadu na to, či je to namietané v správnej žalobe) je, či v administratívnom konaní, vo veciach správneho trestania, boli dodržané základné zásady trestného konania podľa zákona č. 301/2005 Z.z. (ďalej len „Trestný poriadok“), ktoré je potrebné použiť na správne trestanie (§ 195 písm. c/ SSP).

36. V tejto súvislosti je potrebné poukázať predovšetkým na § 2 ods. 4 Trestného poriadku upravujúci tzv. zásadu prezumpcie neviny vychádzajúcej z článku 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorej každý, proti komu sa vyvodzuje trestná (aj administratívna) zodpovednosť, sa považuje za nevinného, kým sa príslušným orgánom právoplatne nerozhodne o jeho vine. Zároveň platí, že nedokázaná vina má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina. Z tejto zásady ďalej vyplývajú dve základné pravidlá, 1/ in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech osoby podozrivej zo spáchania správneho deliktu) a 2/ orgán prejednávajúci správny delikt je povinný vinu osobe podozrivej zo spáchania správneho deliktu preukázať, a teda osoba podozrivá zo spáchania správneho deliktu nie je povinná dokazovať svoju nevinu. Ak táto osoba zároveň k svojmu tvrdeniu nepredloží dôkazy, nemožno z toho vyvodiť záver, že také tvrdenie je nepravdivé, pričom uznanie viny za správny delikt je možné vysloviť iba v tom prípade, ak nie sú žiadne dôvodné pochybnosti o vine zaň. Vzhľadom na uvedené, potom konštatovanie tak disciplinárneho ako aj odvolacieho disciplinárneho senátu, že žalobca ako disciplinárne obvinený neunesol dôkazné bremeno, keď ani na výzvu nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by vyvrátil obvinenie za skutok spočívajúci v tom, že klienta vopred neinformoval o výške odmeny za jeden úkon právnej služby, postráda akúkoľvek relevanciu. Rovnako tvrdenie, že týmto sa potvrdila sťažnosť sťažovateľa (exklienta) nie je správne, nakoľko z podanej sťažnosti z 05. apríla 2012 a ani z jej následného doplnenia z 23. augusta 2012 nevyplýva, že by žalobca klienta o výške odmeny nepoučil. Taktiež ani po zaslanej odpovedi sťažovateľa z 25. februára 2014 v znení cit.: „Povedal som JUDr. P., že I. W. mi je dlžný 2 000 Eur a on si vypýtal odomňa zálohu vo výške 780 Eur čo sa zda, že je vysoká čiastka /prikladám bločky/“ túto otázku nie je možné jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností ustáliť.

37. Ďalšou skutočnosťou, na ktorú správny súd v konaní o správnej žalobe vo veciach správneho trestania prihliada z úradnej povinnosti - ex offio je, skúmanie, či uložený druh sankcie a jej výška nevybočili z rozsahu správnej úvahy orgánu verejnej správy (§ 195 písm. e/ SSP).

38. Ukladanie pokút za správne delikty, a teda i rozhodovanie o ich výške, sa realizuje vo sfére voľného správneho uváženia (diskrečné právo správneho orgánu). Správna úvaha, resp. voľná úvaha správneho orgánu vyjadruje určitý stupeň voľnosti rozhodovania správneho orgánu, ktoré mu umožňuje v medziach zákona prijať také rozhodnutie, aké uzná za najvhodnejšie, a to s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci. Ide teda o právomoc na základe ktorej má správny orgán istý stupeň slobody pri prijímaní rozhodnutia, pričom si môže vybrať z viacerých právne prijateľných rozhodnutí jedno, ktoré pokladá za najvhodnejšie. Riadne zdôvodnenie ukladanej sankcie v prípade správneho trestania je základným predpokladom pre preskúmateľnosť úvahy, ktorou bol správny orgán pri svojom rozhodovaní vedený. Zohľadnenie všetkých hľadísk, ktoré je možné v konkrétnej veci považovať za relevantné, potom určuje mieru zákonnosti stanoveného postihu. Správny orgán je povinný pri ukladaní sankcie presne, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodniť, k akým skutočnostiam pri stanovení výšky sankcie prihliadol. Výška uloženej pokuty teda musí byť v každom rozhodnutí dostatočne odôvodnená a musí byť odrazom konkrétnych okolností individuálneho prípadu. Kritéria pre určenie konečnej výšky pokuty sú v danom prípade stanovené výpočtom skutočností, ku ktorým je správny

orgán povinný prihliadnuť (v danom prípade § 26 ods. 2 Disciplinárneho poriadku). Navyše, vzhľadom k tomu, že sa jedná o výpočet taxatívny, správny orgán je povinný, realizujúc správne uváženie o konkrétnej výške ukladanej pokuty, sa týmito hľadiskami zaoberať. Tieto hľadiská je potrebné zohľadňovať a posudzovať vždy a za každých okolností.

39. V predmetnej veci III. Odvolací disciplinárny senát Slovenskej advokátskej komory zmenil vo výroku o disciplinárnom opatrení prvostupňové rozhodnutie tak, že na nezmenenom skutkovom základe uložil žalobcovi podľa § 56 ods. 2 písm. c/ zákona č. 586/2003 Z.z. disciplinárne opatrenie - peňažnú pokutu vo výške 675,40 €, avšak bližšie nešpecifikuje, aké skutočnosti viedli odvolací disciplinárny senát práve k uloženiu tohto druhu sankcie - peňažnej pokuty a vo výške dvojnásobku minimálnej mzdy (rok 2013 - 2x 337,70 €). Len formálne konštatovanie, že odvolací disciplinárny senát rešpektujúc zásadu *reformatio in peius* (zákaz zmeny k horšiemu) zmenil prvostupňové rozhodnutie a uložil disciplinárne opatrenie - peňažnú pokutu vo výške 675,40 € je bez bližšieho odôvodnenia nepostačujúce a z pohľadu správneho súdu nepreskúmateľné.

40. Rovnako najvyšší súd považuje za potrebné VI. Disciplinárnemu senátu Slovenskej advokátskej komory vytknúť, že v priebehu disciplinárneho konania sa mu podarilo ustáliť čas, v ktorom žalobca prevzal od dlžníka peniaze (11. marec 2012), opätovne však vo výroku svojho rozhodnutia z 25. marca 2015 časové hľadisko spáchania disciplinárneho deliktu žalobcom vymedzil v pôvodne neurčitom znení cit.: „(...) v presne nezistenom čase do konca februára 2012 (...)“, teda v znení korešpondujúcim so znením uvedeným už v samotnom Návrhu na začatie disciplinárneho konania z 10. októbra 2012. III. Odvolací disciplinárny senát Slovenskej advokátskej komory túto skutočnosť akceptoval i napriek tomu, že v pôvodnom rozhodnutí zo 6. júna 2013, sp.zn.: 3ODS-15/13:1391/2012 zrušil rozhodnutie VI. Disciplinárneho senátu Slovenskej advokátskej komory zo 16. januára 2013, sp.zn.: DS VI.-96/12:1391/2012 (okrem iného) aj z dôvodu, aby disciplinárny senát v konaní spoľahlivo zistil, kedy došlo k zaplateniu sumy 1.500 eur žalobcovi. V posudzovanom prípade teda nebol riadne formulovaný výrok prvostupňového rozhodnutia, a to z hľadiska požiadavky plynúcej z vyššie citovaného § 21 ods. 1 veta druhá Disciplinárneho poriadku. Pokiaľ III. Odvolací disciplinárny senát Slovenskej advokátskej komory pristúpil k zmene prvostupňového rozhodnutia iba v rozsahu čo do výšky uloženej pokuty, pričom časové hľadisko ponechal v pôvodnom znení, a to i napriek jeho ustáleniu, procesne pochybil. Len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že k takejto zmene bolo možné pristúpiť i napriek § 21 ods. 1 Disciplinárneho poriadku, podľa ktorého senát môže rozhodnúť iba o skutku, ktorý je uvedený v návrhu, nakoľko pre zachovanie totožnosti skutku nemajú vplyv zmeny v jednotlivých okolnostiach, ktoré skutok individualizujú (čas, miesto, spôsob vykonania, a pod.), ak inak totožnosť konania zostala zachovaná. Pokiaľ sa teda v priebehu disciplinárneho konania podarilo ustáliť presný čas spáchania disciplinárneho deliktu, malo byť toto hľadisko aj v takto zistenom rozsahu vymedzené vo výroku rozhodnutia.

41. Z obsahu administratívneho spisu žalovanej najvyšší súd tiež zistil, že tu preskúmané rozhodnutie bolo prijaté dňa 15. decembra 2015 o čom svedčí Zápisnica vyhotovená z odvolacieho disciplinárneho pojednávania III. Odvolacieho disciplinárneho senátu SAK z 15. decembra 2015, sp.zn. III. ODS-19/15: 1391/2012. V písomnom vyhotovení rozhodnutia je však deň jeho vydania datovaný k 15. júnu 2015, čo už samo o sebe spôsobuje jeho zmatečnosť.

42. Z dôvodov uvedených vyššie najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 462 ods. 2 v spojení s § 440 ods. 1 písm. g/ SSP zmenil tak, že žalobou napadnuté rozhodnutie z 15. júna 2015, sp.zn.: III.ODS 7/15:2697/2013 zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie.

V.

43. Záverom najvyšší súd uvádza, že k zmene rozsudku krajského súdu a následnému zrušeniu rozhodnutia žalovanej pristúpil po tom, čo mal (na rámec žalobných dôvodov; § 195 SSP) preukázané, že preskúmané rozhodnutie žalovanej z 15. júna 2015, sp.zn.: III.ODS 7/15:2697/2013, je postihnuté vadou trestania podľa § 195 písm. c/ SSP (§ 2 ods. 4 Trestného poriadku) ako aj podľa § 195 písm. e/

SSP (riadne zdôvodnenie druhu a výšky ukladanej sankcie). Za účelom zabránenia vydaniu tzv. prekvapivého rozhodnutia, najvyšší súd výzvou z 13. septembra 2018 realizovanou v zmysle § 196 v spojení s § 452 ods. 1 SSP vytvoril účastníkom konania procesnú možnosť a vyzval ich, aby sa v lehote 15 dní od jej doručenia vyjadrili k vyššie uvedeným vadám (§ 195 písm. c/ a e/ SSP). Zároveň ich poučil o tej skutočnosti, že márnym uplynutím lehoty na vyjadrenie sa bude predpokladať, že nemajú námietky voči záveru, že preskúmané rozhodnutie je postihnuté už vyššie zmieňovanými vadami trestania (§ 452 ods. 1 v spojení s § 103 ods. 2 SSP). Predmetná výzva bolo doručená žalobcovi dňa 27. septembra 2018 a právnej zástupkyňi žalovanej dňa 18. septembra 2018 s tým, že na túto výzvu nereagovali.

VI.

44. O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 467 ods. 2 SSP v spojení s § 467 ods. 1, § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní dosiahol úspech, priznal nárok na náhradu trov konania na krajskom súde a kasačnom súde. O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 175 ods. 2 SSP).

45. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.